

Sygn. akt V CZ 26/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa A. K. i B. J.
przeciwko Zakładowi Gospodarki Mieszkaniowej T. Sp. z o.o. w C.
i Gminie C. - Prezydentowi Miasta C.
o wydanie nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 7 kwietnia 2017 r.,
zażalenia powódki B. J.
na postanowienie Sądu Okręgowego w C.
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt VI Ca .../16,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w C., na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., odrzucił skargę kasacyjną powódki B. J. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z 27 czerwca 2016 r., gdyż złożona została przez powódkę w sprawie o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa od wartości określonej w art. 398² § 1 k.p.c., jako minimum uprawniające do zaskarżenia kasacyjnego.

W zażaleniu na postanowienie z 21 grudnia 2016 r. powódka wniosła o jego uchylenie. Zarzuciła, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa, a w szczególności art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 23² ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 64 w zw. z art. 77 Konstytucji. Stwierdziła, że odrzucenie skargi jest bezzasadne, bowiem wartość faktyczna nieruchomości, której dotyczyło żądanie, wynosi 3.298.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Sprawa ma charakter majątkowy, jeżeli zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. Zgodnie zaś z art. 368 § 2 k.p.c., w sprawach o prawa majątkowe wartość przedmiotu zaskarżenia podana w apelacji może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie.

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym ma odpowiednie zastosowanie m.in. art. 368 § 2 k.p.c., który w zdaniu trzecim przewiduje, że przepisy art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. stosuje się w nim odpowiednio. Oznacza to, że zarówno sąd drugiej instancji, jak również Sąd Najwyższy w ramach badania warunków formalnych skargi kasacyjnej może sprawdzić, czy wartość przedmiotu zaskarżenia podana w skardze kasacyjnej jest zgodna z zasadami jej ustalenia określonymi w art. 19-24 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego:

z 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 180, z 20 czerwca 1997 r. II CKN 245/97, nie publ., z 26 czerwca 1997 r. I CKN 156/97, nie publ., z 9 lipca 1997 r., II CKN 257/97, nie publ.). Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej według art. 398² § 1 k.p.c. Badanie zaskarżenia w tym zakresie nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97, nie publ. oraz z 15 stycznia 1998 r., I CZ 19/97, nie publ.).

W apelacji pozwana określiła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 9.000 zł, która odpowiadała wartości przedmiotu sporu określonej przez powódki w pozwie z zachowaniem zasady ustalonej art. 23² ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Według tej samej reguły należało określić wartość zaskarżenia skargą kasacyjną wniesioną przez powódkę od wyroku Sądu drugiej instancji. Wartość ta była niższa od wartości przedmiotu zaskarżenia wymaganej według art. 398² § 1 k.p.c. dla dopuszczalności skargi kasacyjnej, a to uzasadniało odrzucenie skargi kasacyjnej, jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

jw

kc